

MIQUEL SELLARES

L'espai polític de l'esquerra

En les tres últimes eleccions Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) ha consolidat un entorn de tres-cents mil catalans i catalanes de procedències socials diverses i representatius de les noves generacions; com a partit ha creat una estructura amb més de vuit-cents càrrecs polítics de representació popular i un petit però eficaç aparell que li ha permès una capacitat d'actuació que el fan mereixedor de tot el respecte. Aquesta nova etapa ha estat possible gràcies a uns quadres dirigents honestos i al lideratge important, seriós, honest i amb foc interior de Josep Lluís Carod Rovira, que ha acceptat el mestratge d'homes com Heribert Barrera i Jordi Carbonell. És evident, doncs, que una primera etapa s'ha consolidat.

Però ERC ha hagut de tancar ferides i també, d'alguna manera, tancar files i cohesionar-se en un gran treball intern; no oblidem com varen acabar les dues etapes anteriors amb els seus secretaris generals, avui a Convergència Democràtica de Catalunya. Això l'ha obligat, com a organització, a un cert tancament en si mateixa, i a vegades no ha estat prou conscient que el país d'esquerres, progressista i nacional, és més ampli, amb més sensibilitats i amb molta gent escaldada que espera una crida ferma i decidida per a reintegrar-se a la política, però sense els vicis i els defectes, els personalismes, les lluites pel poder immediat o la cadira fàcil.

Cal, doncs, començar la segona etapa en què l'ERC actual s'ha d'obrir i possibilitar una nova forma de fer política i tornar-li la credibilitat perduda. Un partit que vulgui influir necessitarà lideratges sòlids que no acabin picant a la porta de darrere de Convergència.

S'ha de tornar a moure i a mobilitzar el país, retrobar un nou llenguatge nacional desacomplexat i ferm i cal, per sobre les persones, un projecte nacional, que és això que ha faltat aquests últims vint-i-cinc anys al catalanisme i al nacionalisme polític.

En les passades eleccions espanyoles el Partit dels Socialistes Catalans va perdre més de

quatre-cents mil vots i Convergència i Unió en va perdre dos-cents mil, més de mig milió de vots varen desaparèixer de les principals forces catalanes. On varen anar a parar? Els estudis més seriosos diuen que a l'abstenció.

ERC només va créixer trenta mil vots. Hi ha, doncs, més de cinc-cents mil catalans i catalanes de centre-esquerra que s'han cansat d'aquesta manera de fer política i de la manca d'un projecte de país engrescador.

Què ha de fer l'esquerra nacional per recuperar aquest espai de centre-esquerra? En primer lloc, cal que s'arrisqui pel futur i cregui que tot és possible, sense atemorir-se per haver d'encarar-se amb la política oficial del país que durant aquests últims vint-i-cinc anys ha decidit uns codis que marquen allò que és possible o impossible, què és seriós o què no.

I a més, valentia per a plantar cara a noves formes de mediatització de masses, abans pràcticament desconegudes –com les “Brunetes” mediàtiques que creen i imposen opinió, desqualifiquen i marginalitzen tota opció– sense deixar-se atemorir ni tutelar.

En segon lloc, ERC ha de tenir la voluntat i la fermesa de bastir un projecte i de portarlo a terme governant, integrant al partit i al seu entorn dones i homes valuosos i preparats de tots els camps de l'actualitat política, econòmica i social que donin la imatge i la credibilitat que permeti de superar les actuals formes de govern de baix perfil i grises, incapaces de generar i transmetre il·lusió i confiança als ciutadans.

En tercer lloc, ERC no pot ser satèl·lit de ningú, ni del “pujolisme” ni del “maragallisme”, però ha d'estar oberta a governar i a obtenir la confiança.

L'esquerra té una oportunitat històrica, si no té presses, car el catalanisme i el nacionalisme polític potser haurà de fer una travessia del desert i replantejar a fons la reconstrucció nacional, fins ara inexistente, de manera que tots els qui hi creguin tornin a arriscar... donant suport a uns dirigents que tinguin projecte.

“ERC no pot ser satèl·lit de ningú, ni del ‘pujolisme’ ni del ‘maragallisme’, però ha d'estar oberta a governar i a obtenir la confiança.”

Director de 'Debat Nacionalista'